

A woman wearing a green knit hat is shown in profile, looking towards the left. She is holding a large, vibrant flower with purple and red petals. The background is a solid light green color. The title 'Barbara Cartland' is written in a large, elegant, purple script font across the top of the image.

Barbara Cartland

Salasadam

Barbara Cartland
Secret Harbor
1981

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Margot Mahlapuu
Korrektor Inna Viires

© 1981 by Barbara Cartland

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2005 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10368

ISBN 978-9949-20-101-3

Autori märkus

*J*ulius Fédori juhtimisel toimunud orjade revolutsioon Grenadal lõppes 1796. aasta aprillis. St. George'si kihelkonnas võitlust ei toimunud.

Martinique, mille koloniseerisid esmalt prantslased 1635. aastal, taasvallutati 1802. aastal brittide poolt.

1976. aastal Martinique'i külastades olin lummatud selle prantslaslikkusest ja maitsvast toidust. Kirjeldasin seda romaanis "Armastuse maagia".

1981. aastal tegin esimese reisi Grenadale. "Vürtside saar" on sama kena, nagu kirjeldavad seda reisiramatud, ja ehkki sellest sai 1980. aastal kommunistlik riik, olid sellele ainsaks vihjeks rahvast revolutsiooni toetama kihutavad suured plakatid. See, nagu ma teada sain, oli kulgenud verevalamiseta, ja

võluvatel, naerusuistel grenadalastel on külaliste üle alati hea meel.

Troopikametsad, kuldsed rannad ning muskaat-pähkli-, kakao- ja banaaniistandused on täpselt sellised, nagu olen selles romaanis kirjeldanud.

Päike särab, eredavärvilised põõsad moodustavad ilmekaid maalappe ning siniselt ja smaragdroheliselt merelt puhuva kerge tuule käes õõtsuvad palmid.

Mida enamat võiksite soovida?

Esimene peatükk

1795

*G*rania lippas trepist üles ja jäi üleval kuulatama.

Maja oli pime, ent teda ei kohutanud üksnes pimedus.

Teda kohutasid söögitoast kostuvad hääled ja pingeline, et mitte öelda kuri õhkkond.

Möödunud kuul oli Grania oodanud peaaegu lapseliku põnevusega Grenadale naasmist, tundes, et sõidab koju ja et kõik on jälle samamoodi nagu kolme aasta eest pärast tema lahkumist.

Ent kui nad olid jõudnud rohelistele saartele, mis olid Grania meelest alati sarnanenud sinist merd raamistavate smaragdidega, hakkas kõik viltu kiskuma.

Kui isa ütles, et viib ta koju, oli Grania veendunud, et kogeb samasugust õnne kui aastail, mil ta elas, nagu talle alati oli paistnud, maagilisel saarel.

Talle tundus, et selle olid asustanud mitte üksnes röömsad inimesed, vaid ka mägede tipus elavad jumalad ja jumalannad ning haldjad ja kääbused, kes liikusid muskaatpähkli- ja kakaopuude vahel nii väledalt, et Graniale jäi ainult tunne, nagu oleks keegi vilksatanud.

“Nii põnev oleks jälle Salasadamasse jõuda,” oli Grania oma isale öelnud pärast Atlandi ookeani tormide läbielamist.

Sile ja selge meri sädeles päikesepaistes ja Graniale tuttavaid laule lauldes mastidele ronivad madrused moodustasid osa tema lapsepõlvest.

Isa ei vastanud ja hetke pärast vaatas Grania talle küsivalt otsa.

“Kas miski valmistab sulle muret, papa?”

Viimastel päevadel polnud isa nii palju joonud kui reisi alguses, ent hoolimata tema “priiskavast eluviisist”, nagu Grania ema oli öelnud, nägi ta ikka veel hämmastavalt kena välja.

“Grania, tahan sinuga millalgi rääkida,” kostis Grania isa, “sinu tulevikust.”

“Minu tulevikust, papa?”

Isa ei vastanud ja siis, otsekui välk selgest taevast läbis Graniat hirmusööst ning ta sõnas: “Mida sa... räägid?”

Mu tulevik on... sinu juures. Hoolitsen su eest... nagu mamma... ja kindlasti saame... koos väga õnnelikuks.”

“Mul on sinuga teised plaanid.”

Grania vahtis isale umbusklikult otsa.

Siis tuli üks laevaohvitser nendega rääkima ning isa eemaldus Graniast viisil, mis andis mõista, et ta ei soovi vestlust jätkata.

Terve päev murdis Grania pead selle üle, mida isa silmas pidas ja talle öelda kavatses.

Grania oli tahtnud seda isaga õhtul arutada, ent nad sõid kapteniga õhtust ja pärast seda polnud isa võimeline kellegagi arukat vestlust arendama.

Samasuguseks kujunesid ka järgmine ja ülejäämine päev, ning alles siis, kui laev oli jõudnud juba Graniale niivõrd tuttavate kõrgete mägede lähedusse, õnnestus tüdrukul tabada isa üksi laeva reelingu ääres seismas ja temalt nõuda:

“Papa, sa pead mulle enne kojujõudmist rääkima, mis sul plaanis on.”

“Me ei lähe kohe koju,” vastas Kilkerry krahv.

“Ei lähegi koju?”

“Ei. Leppisin Roderick Maigriniga kokku, et jääme paariks päevaks tema poole.”

“Miks?”

See oli terav küsimus, mis näis Grania huulilt pea-aegu purskuvat.